

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

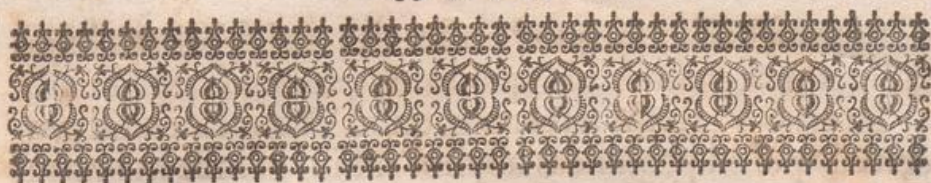
Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Jesu Christo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

JESU CHRISTO.

Magnæ obnoxium me crederem injustitiæ, si alteri id offerrem, quàm Tibi soli, quod nonnisi ad Te solum pertinet, ô amabilissime mi & adorandissime JESU! Quid enim habemus in hoc mundo, nisi quod accepimus à Te? & quid speramus in æternitate, nisi quod à Te sumus accepturi? Si omnia nostra sunt, Tuo sic asserente Apostolo, hæc nonnisi gratuita merissimæ liberalitatis Tuæ sunt munera: Tu namque includis omnia in thesauris tuis; omnia bona æternitatis Tua sunt, jure generationis Tuæ æternæ; & omnia bona temporalia Tua quoque sunt, jure nativitatis Tuæ temporalis; ita, ut si nihil acciperemus à Te, aliud nihil haberemus, nisi solum nihilum. Sed Tu Temetipsum dedisti nobis ex tam incomprehensibilis bonitatis Tuæ abundantia, ut bonorum famulorum Tuorum quispiam amicè Tibi exprobrare, sibi haud probro duxerit; Te ipsum Tui ipsius esse prodigum; nósque Te unicum possidendò dicere possimus, quòd nostra sint omnia. Verum est, magnam esse

Guarr. Ab-
bas.

) 2

nostram

EPISTOLA.

nostram felicitatem, quòd noster sis ; sed felicitatis hujus fastigium & culmen est, quòd nos quoque simus Tui.

Tu es, ò Verbum æternum, quod Tuam extendisti vocem usque ad profundas abyssos nihili, ut inde me extraheres, separandò me ab infinitis aliis creaturis possibilibus, quas ibidem reliquisti, meque eligeres inter omnes, & ad Tui cognitionem Tuique amorem vocares in tempore, & posthæc ad Tui possessionem in æternitate. O Bonitas ineffabilis, quid ad hoc te impulit, nisi quòd plùs me amaveris, quàm infinitas creaturas alias ? Et quare me ita amâsti, nisi quòd infinitâ ratione bonus sis ? Ah ! quantum pro his obstrictum me tenes !

Tu ipse, ò Verbum adorandum, unigenite Fili Dei vivi, egredi voluisti è delicioso sinu divini Patris Tui, & in Persona descendere in terram, omnes meas in Te suscipere miseras humanas, ut ab iis me liberares, & insuper aperire mihi omnes inexhaustos divinarum excellentiarum Tuarum thesauros, ut iis locupletares me. Tu quasi amoris abreptus, & in extasin actus abundantia, in mea dilabi voluisti brachia, tradens & consignans te totum mihi, ut faciam Tecum quidquid voluero. Et cum probè scires, Te intra manus meas victimam fore crudelitatis plurimorum & enormium criminum meorum, consensisti in id, & tradidisti Te voluntariè morti pro me. Quid ad hoc obstrinxit Te, Majestas infinita, nisi quòd ratione quâdam me plùs amaveris, quàm Tenetipsum ? Sed quare me ita amâsti, cum nonnisi odiò Tuò, & suppliciis
Tuis

EPISTOLA.

Tuis dignus essem, nisi quia infinitâ ratione bonus es? O amantissime Deus, quantus Tibi quoque pro hoc sum debitor?

Tu tandem, ô ineffabile Verbum, Splendor gloriæ Patris æterni, promisisti mihi post hanc vitam possessionem regni gloriæ Tuæ, quôdque potare eodem torrente me velis, è quo Tu ipsemet omnes Tuas æternas hauris delicias. Quis obstrinxit Te ad formandum ejusmodi super me consilium; super me, qui nonnisi miserabile sum nihilum ex natura, & ipso miserabilius nihilo, ob tanta, quæ contra divinam Majestatem Tuam, commisi peccata? hujus aliam, nisi quòd ames me, ignoro rationem. Verùm latet me, quid obstringere Te possit ad amandum eòsque me, nisi quia infinitâ ratione es bonus. Integra æternitas an sufficiat ad comprehendendum; quantum tibi pro hoc debeam?

Post tanta tum bonitatis, tum amoris indicia, solis ipsius luce clariora, nonnè ex intimo cordis mei agnoscam, & universo mundo annuntiem, me omnia debere Tibi, cum omnia acceperim à Te, nec quidquam mihi, nisi à Te solo, esse sperandum? & cum fatear, me omnia debere Tibi, cui ergò omnia reddere, omnia referre, omnia devovere debeam, nisi Tibi soli?

O! si meæ subderentur dispositioni omnium hominum voluntates, ab Adamo usque ad ultimum; & non solùm omnia, quæ fecerunt, sed quæ facere unquam poterunt, ipsorum opera, quantum cordi meo foret so-

EPISTOLA.

latium, illa omnia devovere Tibi; sed devovere Tibi illa tam absolutè, ut nec minima illorum foret particula, quæ gloriæ Tuæ non consecraretur tota! & ex illis tot canoras conficerem tubas, ad divulgandum Tuas ubivis locorum excellentias.

An omnes omninò homines, omnia à Te recipiant bona, ò clementissime JESU, & plerique eorum non reddant Tibi, nisi mala, offensas, contemptus, obliviones, ingrattudines? An Tu illis devoveas Te totum, pro ipsorum salute propriam Tuam consecrandò vitam, & illi tam parùm id habeant acceptum, ut ne ullam quidem de ipso admittant cogitationem? An Tuos nunquam non super ipsos Tu figes oculos, invigilandò & providendò cunctis ipsorum necessitatibus, & ipsi aspiciant Te nunquam, quasi nihil spectarent ad Te? An Tuas semper protensas in ipsos habeas manus, ut Tuis ipsos accumules & obruas beneficiis, & ipsi tam parvam horum teneant memoriam, ut, quasi non nòssent Te, habeant se erga Te? An denique, ut complectar paucis, infinita Bonitas, pro qua cuncta hominum creata sunt corda, tam parùm agnoscaris, tam modicum ameris? Nonnè hoc cunctas animas summo afficiat dolore, quibus curæ est gloria Christi JESU?

Haud levi demulceor gaudio, dum mente revolve affectus eximios magni Raymundi Lulli, postquam repudiatò mundo se unicè Tuo consecravit servitio, o divine JESU! omnes creaturæ tuæ erant ipsi tot specula, in quibus nihil nisi Te videbat, loquebatur cum illis de pulchritudine Tua
& de

EPISTOLA.

& de bonitate Tua : requirebat ab illis nova de Te : recensēbat illis Tua beneficia, omnesque, quas continuo recipiebat à Te, amoris notas ac specimina : efflagitabat illas, ut adjuvarent se, ad dilatandum ubivis locorum Tuam gloriam : verba de hoc faciebat mari, lapidibus, avibus, floribus, astris, animantibus, cunctis creaturis, illasque exhortabatur ad amandum Te, cum non amarent Te homines : centenis sese conficiebat itineribus toto decursu vitæ suæ, excurrens in Franciam, Hispaniam, Orientem, Occidentem & usque in Judæam, cum nullibi consistere posset velut ebrius amore, & ardentissimo abreptus desiderio Tuam ubivis implantandi cognitionem, & cuncta Tibi lucrandi corda, comparandi omnium affectus & animos. O animam verè Christianam ! sed eccur non omnes Christiani eodem flagrant & æstuant ardore ?

Nonnè maximæ nobis sit confusionis argumentum, o Verbum æternum, nosse, Te nunquam non loqui de nobis DEO Patri Tuo, abs eo, quòd taceas unquam ; & tacere nos de Te, abs eo, quòd de Te loquamur unquam fratribus nostris ? Dicere, quòd, cum existas Lumen & Verbum divini Patris tui, quòd ostendat illi omnia, quòd dicat illi omnia, colloquens solus ipsi modo tam suavi, ut is quasi ex eo in æternam, unde nunquam redeat in se, rapiatur extasin ; descendere volueris homo ad hominem, ut eorundem ipsum redderes participem luminum, ad loquendum cum ipso de iisdem veritatibus, & easdem ostendendum ipsi pulchritudines, quæ æternam ipsius
DEI

EPISTOLA.

DEI constituunt felicitatem? & homo tantæ adhuc sit cœcitatæ, ut Te non videat, surditatis tantæ, ut Te non audiat, tantæ stupiditatis, ut Tuis non flectatur, nec rapiatur illecebris?

O magne Sol æternitatis, Splendor gloriæ Patris, cùm esse volueris Lumen mundi, eo fine nostræ conscendens horizontem terræ, ut indè expelleres tenebras ignorantia, infidelitatis, & oblivionis Dei, quibus involvebatur: eccur tanta adhuc, tamque universali obvolvimur cœcitatæ caligine, ut cùm proximus sis nobis, non videamus Te? Tu natus es in tenebris noctis, & in tenebris diei es mortuus, & inter duos hos tam absconditos vitæ Tuæ terminos, ipsam quasi totam transegisti in tenebris altissimæ solitudinis. O quàm verum est, Te DEUM esse absconditum!

Isaiæ 45.
v. 15.

Sed mandasti nobis Domine, ut, quod in tenebris dixisti nobis, diceremus in lumine, & quod in aure audivimus, prædicarem super tecta; quasi, cùm lumen sis hominum, desiderares, ut homines reciprocè essent lumen Tuum; & cùm ipsos eduxeris è tenebris, ipsi non paterentur Te in tenebris delitescere incognitum.

O quàm verum est, ipsum indignum esse nomine Christiani, qui non contendit, ut extendat gloriam sancti Nominis Tui pro viribus suis! siquidem, cùm nec unica sit creatura, quæ suam non habeat vocem ad annuntiamdam gloriam Creatoris sui; nonnè nec unicus deberet esse Christianus, qui suâ careat voce ad evulgandum, pro modulo & capacitate sua, gloriam sui Redemptoris? Si
quis-

EPISTOLA.

quispiam excusare se vellet ex eo, quòd magnas non possideat dotes ingenii, meminerit, illum, qui nonnisi unicum talentum acceperat, fuisse condemnatum, quòd illud sepelierit in terra. Eheu! quàm sufficientia nobis semper forent talenta, si sufficiens nobis foret amor, sufficiens nobis zelus pro gloria Christi Jesu! Ingeniosus namque est amor, & magnas habet vires zelus, & uterque, absque talentorum consideratione, animat ad moliendum omnia, sibi que persuadet, se facile posse, quidquid voluerit.

Verùm, sivè parum, sivè multum, sufficit, si fecerimus, quod potuimus; sic enim nec vivimus, nec morimur cum hac exprobratione conscientiae nostrae; fecisse nos nihil ad dilatandam gloriam ejus, qui tantum fecit pro gloria nostra, quam acquisivit nobis aeternam sui pretio sanguinis. Nimis quàm saepè nostrae invigilamus incremento gloriae, quae negligere nos facit gloriam ipsius: *Omnes* Ad Philip. 2. v. 21. *quarunt quae sua sunt, non quae Jesu Christi; & procul abest, ut exponamus nos omnibus pro ipso, sicut ipse exposuit se pro nobis, attentare nil ausi, quia metuimus, ne nihil honoris indè metamus, sed potius accrescat nobis vituperium & leve probrum, non attendendò illud aeternae veritatis oraculum, quod in sacris litteris expressit nobis: Quicumque honorificaverit me, glorificabo illum; qui autem contemnunt me, ignobiles erunt.* 1. Reg. 2. v. 30.

Non timeo Domine id, quod imminet mihi probrum, nec id, quod manet me dedecus, quòd munus assumere praesumpserim, mihi de Tuis scribendi excellentiis, eas-

))

que

EPISTOLA.

que divulgandi ubivis, faciendò id modò à dignitate ob-
jecti tam alienò. Dicitur, prærogativam fuisse nonnisi
eximiis concessam pictoribus, efformandi effigiem Ale-
xandri Magni, aliòsque commissuros fuisse velut læsæ Ma-
jestatis crimen, si id moliri præsumpsissent. Verum est,
provinciam hanc assumere sibi debuisse tersissimos ac ex-
cultissimos quosque mundi Scriptores, qui Tuas divul-
garent ubivis excellentias. Ast si acerrima quæque inge-
nia, & exquisitissimæ quævis pennæ suas potius vanitati,
quàm veritati volunt consecrare dotes, vestiendò ac in-
duendò mendacium, pulchrorum avidisque auribus blan-
dientium verborum, ad imbecilles seducendas animas, in-
sensibiliter transferendo illas, sicut Tuus effatur Apосто-
lus, ad aliud quoddam Evangelium, quàm Tuum! an alii
omnes, qui potius invigilant, ut bonas proponant & an-
nuntient veritates, quàm pulchra declament, aut exarent
verba, digitum apponant ori, & omninò fileant?

Ad Galat.
1. v. 6.

Non audeant illi loqui de Te, ne fortè vituperentur,
quòd non sat tersis, sat excultis fuerint de Te locuti ver-
bis? præcipuè dum vident, sacros Tuos Scriptores, qui
nobis exarârunt Evangelium, non tantùm non exquisi-
sè, nec speciosa ordinâsse verba, quod facillimum fuisset
ipsis, si ita tulisset stylus Spiritûs sancti, quo impellente lo-
quebantur, sed potius plurimùm abhorruisse ab illis, non
utendo unquam nisi apertis & simplicibus verbis; quasi
condemnando eminùs omnium fraudes hæreticorum,
qui omnem suam in illis collocârunt industriam, imitan-
do em-

EPISTOLA.

do empiricos illos deceptores medicos, qui sæpiùs lethallissimum virus pulcherrimis & auro obductis includunt capsulis.

Non credo, absque mysterio factum esse, ò adorandissime mi Salvator, quòd, cum paulò ante passionem Tuam intrares publicè in civitatem Jerosolymam, maximi, sapientissimi, & facundissimi quique totius civitatis, digni haud fuerint, vel unicum adjicere verbum ad applaudendum triumpho Tuo; nonnisi cum plebe pueri Tuas decantabant laudes, quibus & silentium imponere volebant superbi hi Thraiones. Sed præclarè respondisti illis: Si hi tacuerint, lapides clamabunt, nobis per hoc declarando, quòd majori perfundaris voluptate, dum balbutientes Tuos percipis & audis filios, dum modicum id, quod ad Tuam dicunt gloriam, ex intimo ipsorum procedit animo, quàm dum speciosa facundissimorum in Tuis auribus tinniunt verba, quando nonnisi labiis Te honorant, quòdque etiam confusa alicujus petrae & scopuli vox, quamvis nonnisi imperfectum, ad honorandum Te, conficeret discursum, Tibi haud displiceret.

Ecce Tibi, Domine, voces quasdam valdè obtusas, & verba quædam valdè rudia! Ecce Tibi lumina valdè obscura, & sensa immodicè languida, quæ prodeunt è deserto novissimi & abjectissimi servi Tui, quasi discursus & sermo informis, qui è quadam prodiret & erumperet caverna! Nihil hîc est, quod Tuis sit dignum præsentari conspectibus; sed quia pueris & infantibus, ac ipsis etiam

) (2

lapi.

EPISTOLA

lapidibus permisisti loqui de Te; si in imbelli hac opella videris simplicitatem alicujus infantis, & duritiem alicujus lapidis, spero, eas ab infinita bonitate Tua non fore repellendas, eòquòd ipsemet volueris tu illas.

Noſti, amabiliſſime mi Salvator, quâ ratione obſtrinxe- ris me ad ſcribendum de Excellentis Tuis. Tu id nôſti, & ſufficit. Certus igitur ſum, parvum hoc Opus, Tuum eſſe, quia venit à Te, quia loquitur de Te, & quia tendit ad Te; ſternitur ad pedes Tuos, benedic illi; mitte illud, ſicut Tuos miſiſti Apoſtolos; & poſtquàm Tuum ſuper id effudiſti Spiritum, ad tribuendum ipſi vitam quamdam divinam, quam abſque Te non habet, dic illi, ſicut dixiſti ipſis: Ito, prædica Evangelium omni creaturæ, manifeſta me univerſo mundo, illique perſuade, ut amet me. Qui crediderit Tibi, ſalvus erit.

Si loquitur in omnibus juxta mentem Tuam, Domi- ne, id approbo, idque confirmo, ſi unicum proponeret verbum, quod conforme non foret ſancto Tuo Evange- lio, & vel tantillum recederet à Catholicæ Tuæ, Apoſto- licæ & Romanæ Eccleſiæ judicio, cor meum condemnat hoc verbum, quod ſancta Tua non approbat ſponſa, & ſemper ad illud eradendum expedita erit manus mea.

PRÆFA-